

Daniel Barrow

**AZ AQUAMARIN
FOGSÁGÁBAN**

1.

Tegnap este óta erősen viszket az a csaknem tíz centiméteres heg a jobb vállamon, amit Xiko, a koreai cirkuszi késdobáló dekorált rám hat évvel ezelőtt, mikor egy gyanús körülmények között eltűnt elefánt idomár ügyében nyomoztam.

Az idomár ugyan előkerült, elég gyorsan, a baj az volt, hogy több bőröndből, és erősen hiányosan. Xiko megijedt a börtönének kilátásától, és menekülőre fogta. Hiába kaptam el az ötven kilós testét, úgy siklott ki a kezemből, mint egy nyálkás angolna. Segített ebben neki a tizenkét centiméter hosszú pengéjű, gyönyörűen cirádázott, gravírozott ezüst kése is, amit a porondon szokott hajigálni a figyelemre méltóan csinos asszisztense halántéka mellé.

Szóval Xikó nyesett, ruha és izom szakadt – ez utóbbiak sajnos rajtam – de a mocsok nem jutott messzire, mert még a kijárat előtt utolértem, és betérítettem mind a kilencven kilómmal. Öröm volt nézni, ahogy levegőért kapkod, mint egy szárazra került hal, és nem is siettem el a dolgot, hogy letápáskodjak róla, csak amikor már a szemei fennakadtak, a nyelve pedig a koszos szőnyeget cirógatta.

Xikó nem kerülhette el a sorsát, ment a börtönbe. A bíró jószívű volt, és enyhítő körülményként figyelembe vette, hogy a kisember szerelemfélétségből és hirtelen felindulásból tette el láb alól az elefánt idomárt, miután Xiko figyelemre méltó asszisztensét – aki nem mellesleg a menyasszonya is volt – többször is figyelemre méltatta, közvetlenül a fellépésük előtt. A figyelemre méltatást az ara is roppant

mód élvezte, és erről a késdobáló személyesen is meggyőződött, amikor rajtakapta őket.

Azt viszont nehezményezte a bíró, sőt súlyosbító tényezőként értékelte, hogy a hirtelen felindulás után a cirkuszi tigrisek és oroszlánok belei által szándékozott eltüntetni a sok apró darabra szeletelt bizonyítékot, az idomár hulláját.

Nos, Xiko emlékebe adott sebhelye a vállamon valamilyen misztikus okból vészjelző reléként működik: elkezd viszketni, ha a balsors lopakodik a közelembé. Viszketett, mikor a Dilltex társaság bízott meg az ipari kémkedéses üggyel. Végekimenetel: százezer dollár bevétel és egy lött seb a bal combomon, két hét kórház.

Aztán ott volt Mr. Openmeier, aki a nimfomán felesége után küldött, hogy a hűséges-e. Gyorsan világos lett, hogy az igazi kérdés az, hogy hűséges-e a nő egyáltalán a nap valamelyik órájában? A seb itt is viszketett, az eredmény pedig, hogy az asszonyka az elvesztett válóper után a bíróság épülete előtt megpróbált elgázolni. Ahhoz persze korábban kellett volna felkelnie, sikerült elugranom a gyorsuló kocsni elől, de a mögöttem ácsorgó férjének, az ügyvédjének, és még két másik járókelőnek nem.

Ezután kezdtem el figyelni a viszketésre, és többször is beigazolódtott: ha jön a viszketés, hamarosan becsönget a balszerencse is.

Ahogy most is.

2.

Victoria benyitott – persze kopogtatás nélkül, mert az nem az ő stílusa.

– Hozzád jöttek.

– Ki keres?

– Nem tudom. Vegyél fel egy titkárnőt, az majd kikérdezi.

Újra ugyanott tartunk. Mióta a társam lett, nem hajlandó titkárnői feladatokat is ellátni. Társként jogot formált egy saját szobára, ahol a megbízóit fogadhatja, így a belvárosban kibéreltem egy nagyobb irodát, hogy mindketten elférjünk. Amúgy is utálta a lakás-irodámat. Victoria újabban a telefont is csak akkor veszi fel, ha kedve van, és nem főz kávé, nem üríti a postaládát... Lett egy társam, akire az életemet is rábízta már nem egyszer, de odalett a titkárnőm. Ez nem mehet így tovább. Lehet, hogy tényleg fel kell vennünk valakit.

Vic betessékelte az újonnan érkezettet a szobámba.

– Kávéra ne számíts! – Azzal behúzta az ajtót maga mögött.

A férfi, aki belépett, egy jól öltözött, kopaszodó üzletembernek tűnt. Komisz vonások, vagány stílus. Negyvenes évei közepén járhatott, deresedett a halántéka. Kemény kézfogása volt, és a kíváncsnál hajszálnyival töményebb kölnije.

– Drenner. Samuel Drenner.

– Örvendek, Mr. Drenner. Foglaljon helyet, kérem!

Mr. Drenner leült, megigazította magát méregdrága, méretre szabott öltönyét, és kivillantotta még drágább Rolexét. Alaposan

szemügyre vett, látszott, hogy megpróbálja összerakni az arcomat a rólam hallottakkal. Hát igen. A sok bunyó és a melós évek nyomokat hagytak a képemen, ami miatt egész biztosan nem tennék a fotómat egy lányregény borítójára. De a csajoknak bejön. És végsősoron ez a lényeg, nem igaz?

Végül Mr. Drenner úgy döntött, méltó leszek a bizalmára, és megszólalt.

– Tudja Mr. Barrow egy jóbarátom ajánlotta Önt, mint olyan... segítséget, aki nem riad vissza... nos... nem mindennapi megbízásoktól sem.

Közben két ujját befűzte az órája szíja alá, és kattintott egyet a zárjával. Úgy tűnt, ez bosszantó szokása lehet.

– Az attól függ. Hullá eltakarítást és asszony verést nem vállalok – vettem humorosra a figurát.

– Szó sincs róla, egészen más miatt vagyok itt. Bizonyára hallott már a Drenner robotgyárról? Most már igen, gondoltam. Újabb kattintás az órával.

– Én alapítottam a vállalatot ezelőtt tíz évvel. Egy kis sufni volt, amikor megvettem, mára pedig a térség vezető robotgyára vagyunk. Mi szállítjuk a megye autógyárainak felébe a robotokat, de beszállítunk kórházakba és sok más gyárba is. Azonban ez mellékes. Amiért valójában itt vagyok, az, hogy az utóbbi napokban valaki követ.

– Valaki követi?

– Igen. Folyamatosan a nyomomban vannak. Néhány évig a se-regben szolgáltam, úgyhogy nem vagyok nyeretlen kétéves. Ahogy a kapun kilépek, pontosabban a kocsim kigördül, azonnal rám tapadnak. Minden nap másik autó, de én könnyedén kiszúrom őket. Körülnéztem kicsit a házamban, és találtam néhányat ebből... – azzal az asztalra szórt három poloskát, aztán újabb kattintás. – Alig hagytak nyomot maguk után, de azt is kiszúrtam, amikor az egész házat átku-tatták.

– Van sejtése arról, hogy kik tették vagy miért?